

oznanilo

Nikoli ne
obupajte
nad Božjo
usmiljenostjo.

(Benedikt
iz Nursije)

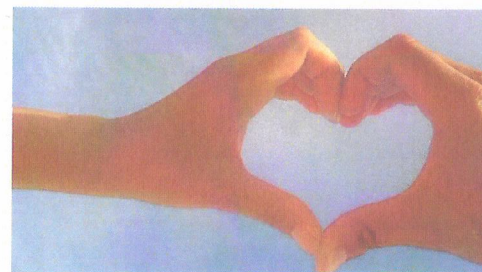
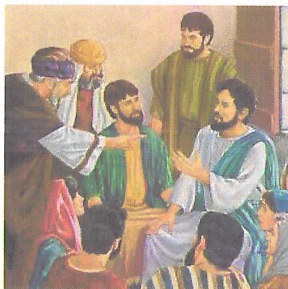
4. nedelja
med letom

letu VII /2010-16
31. januar 2016

LJUBEZEN JE POT DO DRUGEGA

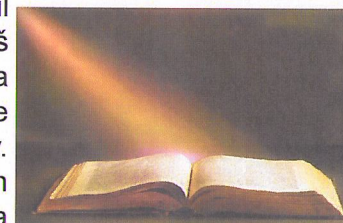
Nekajkrat sem se v življenju »opekel«, ker sem k bližnjemu pristopil s predsodki, ki so mi jih pomagali ustvariti drugi ljudje, ali pa sem jih »pridelal« kar sam. V drugih sem videl tisto, kar sem želel videti. Hotel sem jim pripisati lastnosti, ki sem jim jih želel pripisati, nisem pa se poglobil v tiste, ki so jih imeli. Tako sem si ustvaril pregrado, ki mi je otežila pristop k sočloveku.

Nekaj podobnega so storili Jezusovi rojaki iz mesta Nazaret, kjer je odraščal. V Jezusu so videli le Jožefovega sina. Mislili so, če bi imel kaj, kar bi lahko dal, potem bi moral to dati najprej njim. Ker niso pokazali pravega navdušenja zanj, tam ni storil nobenega čudeža, ampak je rojakom povedal, da ni pomembno, kdo si (tujec, domačin, rojak ...), ampak, koliko vere imaš. V Božjem kraljestvu ni privilegirancev. Božja ljubezen deluje tam, kjer sta človeška potreba in vera, ki je to pomoč pripravljena sprejeti. Kristus je navedel tudi dva primera iz zgodovine: Elija je pomagal vdovi iz Sarepte in v času preroka Elizeja je bil ozdravljen

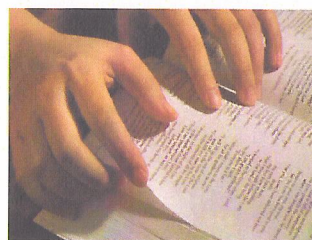
Naaman. Tako Elizej kot vdova sta bila tujca in pogana, a sta verovala in sta bila pripravljena sprejeti pomoč.

Vera je drža sprejemanja. Tako znova vidimo, da vere ne smemo zožiti samo na razumsko dejanje, ampak celostno sprejetje, in je zato ne moremo ločiti od življenja, tega pa od ljubezni. Ker vera pomeni celostno sprejemanje, pomeni ljubezen. Zato velja: bolj ko boš ljubil Boga, bolj ga boš spoznal. Bolj ko boš ljubil Cerkev, globlje jo boš spoznal. Bolj ko boš ljubil človeka, bolj ga boš spoznal. Ljubezen odpira nove in neizmerne razsežnosti, saj pravi sv. Pavel v znamenitem hvalospevu ljubezni, ki ga beremo v drugem berilu današnje nedelje: »Ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje. ... Ne misli hudega, ne veseli se krivice, veseli pa se resnice« (1 Kor 12,4–6). Prosimo Gospoda, da bi se v moči in luči ljubezni zmogli bližati sočloveku in Bogu.

strokovnjakov leta 1990 zadnjo nedeljo januarja razglasili za nedeljo Svetega pisma. Spoznavali naj bi vrednost Božje besede za naše življenje. Za

otroke matere Cerkve je Sveto pismo "trdnost vere, hrana in neusahljiv studenec duhovnega življenja" (Kompendij KKC 24). Še posebej bi nas naj spodbudila, da bi redno jemali v roke Sveto pismo in knjige, ki nam njegovo vsebino razlagajo.

Vi kristjani imate pri sebi dokument z dovolj dinamita, da vso civilizacijo dvigne v zrak, da svet obrne na glavo, da v ta z vojskami raztrgani svet prinese mir. A vi ravnate z njim tako, kot da je to samo kos dobre literature in nič več.

(Mahatma Gandhi)

Z ljubeznijo in ponižnostjo

Grešnike svariti

Ob duhovnih delih usmiljenja se človek zamisli in si postavi nemalo vprašanj. Kaj pomeni »grešnike svariti«? Še pred tem bi se bilo dobro vprašati, kaj je greh in kdo je grešnik. Kaj pomeni »svariti«? Kdo si danes še »upa« svariti?

Grešnik, kdo je grešnik?

Odgovor? Če izhajamo iz dejstva, da je greh odkik od Boga, potem hitro pridemo do odgovora, da smo vsi grešniki. Kot opravičilo za greh tako hitro izrečemo besede: »Saj vsi tako delajo.« Pa res vsi tako delajo? Jasno je treba povedati sebi in drugim, da to ne more biti kriterij, še manj opravičilo za greh, za zlo, za krivico. Žal smo tudi v družbi »prekoračili« tisto mejo: včasih smo s prstom kazali na tiste, ki so »kršili« pravila, danes živimo v času, ko kažemo na tiste, ki jih ne »kršijo«.

Svarjenje

Postavlja se vprašanje, kdo lahko svari, kdo lahko opominja. Če duša ni čista, hudi duh v človeku najprej »napade« izganjalca. Zdi se, da se tudi pri svarjenju, opominjanju velikokrat »ustrašimo«, da nas bo kdo s povratnim udarcem »pomiril«. Kaj to pomeni? Če bom nekoga posvaril, bo ta človek napadel mene in mi očital moje napake. Iz tega strahu sledi, da se svarjenju raje »izognemo«. Pa tako lahko rešimo problem? Mar to pomeni, da se ne bomo več »svarili« in »opozarjali«? Zdi se, da smo večkrat v situaciji, ko drugemu, dokler nam samim ne stopi »na rep«, pustimo

namišljeno svobodo. Naj dela, kar hoče – da me le pusti pri miru. S tako držo ne delamo dobro ne njemu, ne sebi. **Grešnike svariti je delo usmiljenja.** Morda je jubilejno leto, leto usmiljenja priložnost, da se »premaknemo«.

Kot k bratu, sestri

Kako pristopiti k človeku, ki ga ne bi rad prizadel, ranil? Rad bi mu povedal tako, da bi razumel moj dober, najboljši namen. Da, to je umetnost. Dvoje je potrebno: svariti z ljubeznijo in ponižnostjo. K temu nas spodbuja tudi evangelij: »Če tvoj brat greši, pojdi in ga posvari na štiri oči. Če te posluša, si pridobil svojega brata« (Mt 18,15). Jezusova metoda je jasna. **K vsakemu, ki ga imaš namen posvariti, pristopi kot k bratu, sestri. Posvariti na štiri oči – tudi v tej drži se skriva odmev ljubezni. Ker te spoštujem, ker te cenim, ker te ne želim prizadeti, ti bom to povedal tako, da ti ne bo nerodno: zato ti bom povedal na štiri oči.** Svariti grešnike. Sliši se preprosto. Pa ni tako. Potrebna je zavestna odločitev. Potrebna je »duhovna priprava« (molitev, post ...). Da, z Njim je tudi ta korak mogoč in uresničljiv. Naj bo v tem letu usmiljenja izziv tudi zame, za nas.

Pet zdravil proti žalosti sv. Tomaža Akvinskega

28. januarja obhajamo god cerkvenega učitelja sv. Tomaža Akvinskega, duhovnika in cerkvenega učitelja iz 13. stoletja.

So dnevi, ko smo žalostni, dnevi, ko se kar ne moremo rešiti krempljev depresije in notranje tesnobe, ki nas teži in nam preprečuje sporazumevanje z bližnjimi. Ali obstaja kakšen trik, ki bi nam pomagal premagati žalost in nam povrnil nasmeh na obraz? Sveti Tomaž Akvinski predlaga pet zdravil proti žalosti, ki so se izkazala kot presenetljivo učinkovita.

1 Prvo zdravilo je, da si dovolimo nekaj, kar imamo radi. Kot da bi znameniti teolog že pred sedmimi stoletji slutil, da je »čokolada odlično zdravilo proti depresiji«. Morda je vse skupaj slišati malce preveč materialistično, toda nihče ne bo oporekal, da se naporen dan lahko povsem lepo zaključi z dobrim vrčkom piva. To tudi težko spodbijemo z nava-
janjem Svetega pisma, saj se je naš Gospod

rade volje udeleževal slavij in gostij, pred in po vstajenju pa je rad užival v drobnih življenjskih radostih. Eden od psalmov celo pravi, da vino razveseljuje človeško srce (čeprav Sveto pismo tudi jasno obsoja pijančevanje).

2 Drugo zdravilo je jok. Sveti Tomaž pravi, da »boleče stvari bolijo še bolj, če jih zadržujemo v sebi, kajti duša je odločnejša: če ji je omogočen pobeg, se bo razletela na vse strani in s tem olajšala notranjo bolečino«. Naša otožnost bo vse hujša, če ne bomo

mgli prevetrili svoje bolečine. Jok je orodje duše za sproščanje bolečine, ki lahko

postane hromeča. Tudi Jezus je jokal. In papež Frančišek je dejal, da lahko »določene življenjske resnice vidimo le z očmi, ki so jih oprale solze. Zato vabim slehernega med vami – zastavite si vprašanje: Ali znam jokati?«

3 Tretje zdravilo je, da bolečino delimo s prijateljem. Na tem mestu se spominjam Renzovega prijatelja iz č u d o v i t e g a Manzonijevega romana Zaročenca. Ko se znajde sam v zapuščenem domu, ki ga je opustošila kuga in objokuje strašljivo usodo svoje družine, prijatelju Renzu zaupa: »Kar se je zgodilo, je grozno, nikoli si nisem predstavljal, da bom moral doživeti kaj

takega; dovolj je bilo, da bi človeku za vse življenje odvzelo radost in veselje. Toda če se o teh stvareh pogovarjam s prijateljem, mi je v veliko pomoč.« To je stvar, ki jo moramo doživeti, če bi jo radi razumeli. Ko smo žalostni, se nam vse stvari prikazujejo v sivih odtenkih. Zelo učinkovit način za odpravo tega je, da svoje srce odpremo prijatelju. Včasih je dovolj že kratko sporočilo ali telefonski klic, pa se naš pogled na življenje znova napolni s svetlobo luči.

4 Četrto zdravilo proti žalosti je premišljevanje o resnici. Premišljevanje o »fulgor veritatis«, o čemer govori sv. Avguštin, o sijaju resnice v naravi ali v umetniškem ali glasbenem delu, je lahko učinkovit balzam proti žalosti.

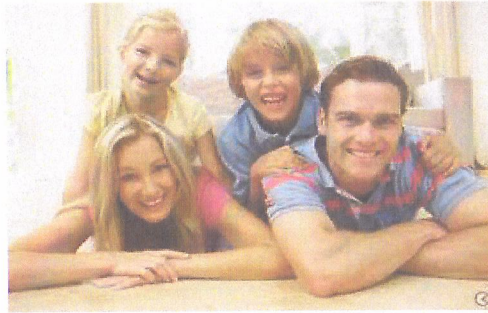
Nek literarni kritik, ki je le nekaj dni po smrti ljubega prijatelja na strokovni

konferenci predaval na temo pustolovščin v Tolkienovih delih, je takole začel svoj nagovor: »Govoriti o lepih stvareh ljudem, ki jih to zanima, mi je v resnično tolažbo ...«

5 Peto zdravilo, ki ga predlaga sv. Tomaž, je nekaj, česar morda nikoli ne bi pričakovali od srednjeveškega misleca. Teolog zatrjuje, da je čudovito zdravilo proti žalosti kopel in spanec. To je globoko krščansko stališče – če

želim o odpraviti duhovno bolečino, se mora-

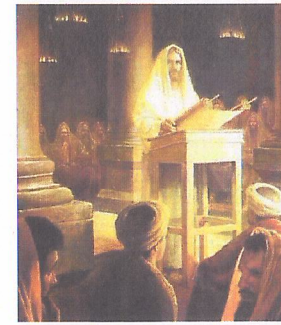
mo včasih zateči tudi k telesnemu zdravlilu. Vse odkar je Bog postal človek in je prevzel človeško telo, je ločitev telesa in duha v našem svetu presežena.

Zmotno je razmišljanje, da krščanstvo temelji na nasprotju med dušo in telesom, ob čemer naj bi slednje veljalo kot breme ali ovira za duhovno življenje. **Pravi pogled na krščanski humanizem je, da je človeška oseba (z dušo in s telesom) v celoti »poduhovljena« v iskanju povezanosti z Bogom.**

»Nikomur se ne zdi čudno, če poiščemo zdravnika, ki bo poskrbel za naše telo kot vodnika v duševno bolezen«, pravi sv. Tomaž More. **»Telo in duša sta tako tesno povezana, da skupaj tvorita eno osebo, zato je bolezen enega včasih lahko kar bolezen obeh.** Zato svetujem vsakomur, ki se sooča s telesno boleznijo, naj najprej opravi sveto spoved in poišče dobrega »duhovnega zdravnika«, ki bo ozdravil njegovo dušo. **Podobno velja za nekatere duševne bolezni: poleg duhovnega zdravnika bi veljalo obiskati tudi takšnega, ki bo poskrbel za zdravje telesa.**«

Jezusova pot in pot Cerkve

V evangeliju 4. nedelje med letom spremljamo nadaljevanje Jezusovega prvega javnega nastopa v shodnici v

Nazaretu. Takoj ko je Jezus naobrnil nase besede preroka Izaija in izjavil, da se je to pismo danes izpolnilo na njem, je med p o s l u š a l c i

nastal nemir. Spraševali so se, kdo pa je, da si upa kaj takega trditi. Ali ni le Jožefov sin? Kot v kakšnem napetem romanu ali filmu smo pred hudim konfliktom. Kako se bo izšlo?

Kar si storil v Kafarnaumu, stori tudi tukaj, v domačem kraju! Jezusovi domačini so pričakovali in zatevali, da Jezus pokaže svojo čudežno moč ozdravljanja, kar pa je odločno zavrnil. »Nobenega preroka ne sprejmemo v domačem kraju«, jim je odgovoril. S tem jih je očitno razjezil. Njegovo zavrnitev so razumeli kot žalitev, kot nespodobno obnašanje do domačega kraja in ljudi. Med vrsticami poročila o dogodku v Nazaretu beremo Lukovo sporočilo Cerkvi, ki se je rojevala. Vera v Jezusa Kristusa presega ozke okvire družinskega debela in sorodstvenih vezi, ozke vaške skupnosti in se odpira široko navzven. Skupnost, ki se zbira v Jezusovem imenu, ima drugačen skupni imenovalec, to je: vera, odprtost in zaupanje. Vse to so premogli v bližnjem Kafarnaumu, kjer je zato Jezus storil prve čudeže, ne premorejo pa tega v njegovem rodnem

Nazaretu. Napetost se nato še stopnjuje.

Vdova v Sarepti in Sirec Naaman. Jezus je šel še dlje. Iz svetih judovskih spisov je izbrskal dva primera, ki pojasnjujeta trditev, da preroka ne sprejmejo v domačem kraju in da milost odrešenja ni omejena ne na sorodstvene vezi, ne na kakršen koli kraj in tudi ne na kakršenkoli izbrani narod. Preroka Elija in Elizej sta imela težave, doživljala sta nasprotovanje v lastnem narodu. Poslana sta bila med pogane, Elija k vdovi v Sarepto, v takratno pokrajino Fenicije, Elizej pa v Damask, k sirskega poročniku Naamanu, ki je zbolel za gobavostjo. Elija je rešil ubogo vdovo, Elizej je pozdravil bolnega Naamana. Če vemo, da beremo iz Lukovega evangelija, bomo zlahka našli povezavo z dogodkom v templju, ko staček Simeon in prerokinja Ana, dva predstavnika »ostanka Izraela«, mala in nepomembna, slavita Boga z Jezusom v naročju. Starček Simeon je vzkliknil: »Luč v razsvetljenje poganom (ali vsem narodom) in v slavo Izraela, svojega ljudstva!« Luka, tudi avtor Apostolskih del, sporoča mladi Cerkvi, ki ji piše Jezus razširja svojo blagovest na vse narode sveta, na vsakega človeka, še posebej ubogega (vdova v Sarepti), bolnega in

izvrženega (gobavi tujec Naaman). Nazarečani so to sporočilo dobro dojemali. Nemir se je prevesil v bes in nasilje, zato bi se dogodek v Nazaretu lahko končal tragično.

Jezus pa je šel sredi med njimi in je hodil dalje. Jezus je šel svojo pot. Lahko rečemo: mimo predsodkov, mimo verskih in narodnih klišejev. Domačini so ga vrgli iz mesta, peljali na previs hriba, da bi ga pahnili v prepad. Z vrhom hriba je tu že nakazan vrh Kalvarije. Ko so ga na procesu vrgli iz Jeruzalema in ga križali na kalvarijskem vrhu, je šel naprej.

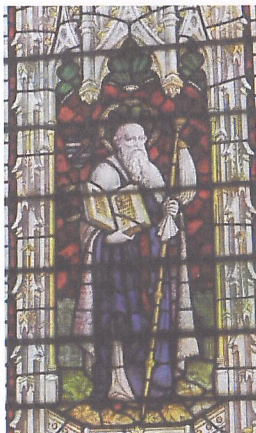

Zavrnitev in smrt ga nista ustavili, kot Vstali je šel dalje in sedel na Očetovo desnico. Jezusova pot je velikonočna pot, tako kot je to pot Cerkve. Njena naloga je iti naprej z Jezusom, mimo vseh predsodkov in družbenih klišejev. Cerkev je poslana oznanjat Jezusovo blagovest na vseh križiščih sveta. Najslabše zanjo bi bilo pristati na »miselnost nazareške skupnosti«, ki si je lastila privilegij Jezusovega domačega kraja in pravico do odrešenja. V svetem letu usmiljenja je še posebej poklicana, da presega meje, zlasti mejo samozadostnosti, in da se izkaže kot glasnica Jezusove blagovesti na vseh ozemeljskih periferijah sveta in eksistencialnih obrobjih človeka in človeštva (papež Frančišek).

SVETNIK TEDNA

4. februar GILBERT

Bil je sin normanskega vojaka, ki mu je kralj Gulijelm (1066-1087) med osvajanjem Anglije dal v dar posestvo in utrdbo Sempringham. Gilberta je v duhovnika posvetil škof Lincoln. Po očetovi smrti je podedoval Sempringham, kjer je na svojih posestvih ustanovil dva samostana: enega ženskega (leta 1131) in enega moškega (leta 1147). Ta dva samostana sta postala prvi jedri angleških redovnikov gilbertijancev, ki jih je Henrik VIII. leta 1583 ukinil. Sv. Gilbert je bil prijatelj Tomaža Becketa in je bil tako kot on umorjen.

SVETE MAŠE

NEDELJA, 31. januar 2016

**4. nedelja med letom
za zdravje**

TOREK, 2. februar 2016

Jezusovo darovanje - Svečnica

NEDELJA, 7. februar 2016

**5. nedelja med letom
za Ljudmilo Rieder**

Ljubezen vse prestane

Postavi se ob drugega, da ga podpira in nosi. Stoji mu ob strani, ne glede na to, kako se razvija in kakšen se pokaže. Ob njem ostaja v vseh njegovih zmotah in zablodah. Vse to zmore, zato ker vse veruje in vse upa, ker v drugem vidi dobro in zaupa, da se bo dobro v jedru vedno bolj razkrivalo.

Ljubezen je kot steber, na katerega se drugi lahko nasloni, steber, ki nosi hišo skupnosti. V ljubezni je mnogo moči. **Grška beseda za »prestati« je »hypomenein«, izhaja iz bojne govorice. Pomeni pa: ostati, da odbiješ sovražni napad, postaviti se po robu, ne se izogniti. Ljubezen se ne pusti tako zlahka premagati. Postavi se po robu sovražnim močem. Verjame v zmago. Močnejša je kot vse, kar bi rado pokopalo življenje.**

Vsak izmed nas
je sad Božje zamisli.
Vsak je zaželen,
vsak je ljubljen,
vsak je potreben.
(Benedikt XVI.)

Večina ljudi sploh ne sluti,
kaj bi Bog naredil iz njih,
če bi se mu le dali na razpolago.
(sv. Ignacij Lojolski)

Slovenski pastoralni center

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien
Telefon: **0660/ 657 94 33 (Matija)**
Skype: **Tratnjek Matija**
elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**
internetna stran: **www.spc-dunaj.net**
facebook naslov: **SPC Dunaj**
Odgovarja: **Matija Tratnjek**

SVETO PISMO

Ko so to slišali,
so se vsi v shodnici razsrdili.
Vstali so, ga vrgli iz mesta
in odvedli na rob hriba,
na katerem je bilo
njihovo mesto sezidano,
da bi ga pahnili v prepad.
Toda on je šel po sredi
med njimi – in je odhajal.
(Lk 4,28–30)

STE SE DANES ŽE NASMEJALI?

Dva moža sta tiho ribarila in pila pivo. Potem Janez reče: "Mislim, da se bom ločil od svoje žene - že nekaj dni ni spregovorila niti besede." Ivan ribari naprej in počasi pije pivo, ter reče: "Raje premisli, Janez, tako žensko je težko najti."